

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124203855
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3124203855.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu: Silverside Financial services, s.r.o., IČO: 51 179 172, so sídlom Jarabinková 1, Bratislava - mestská časť Ružinov, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária VIVID LEGAL, s. r. o. so sídlom Jarabinková 1, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 36 807 915, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/X, E. F. E. G., právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, o zaplatenie 2.031,22 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. septembra 2025, č.k. 71Csp/12/2024-351, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti – v zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu z poisťnej zmluvy 192,32 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022 a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 6,- Eur. Výrokom II. žalobu v časti o zaplatenie istiny zo spotrebiteľského úveru 2.031,22 Eur, istiny z poisťnej zmluvy 52,68 Eur, spolu so zmluvným úrokom 545,12 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.031,22 Eur od 01.10.2022 do zaplatenia zamietol. Výrokom III. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 544 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 2 písm. d/, § 7 ods. 1 ods. 19 a 28, § 9 ods. 2 písm. i/, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 1 ods. 4, § 1a ods. 1, § 3 Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 2.031,22 Eur, sumu istiny

245 Eur, spolu so zmluvným úrokom 545,12 Eur, zmluvnou pokutou 299,28 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.031,22 Eur od 01.10.2022 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022 a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 6 Eur. Rozsudkom (prvým v poradí) súd prvej inštancie zo dňa 15.10.2024, č.k. 71Csp/12/2024 - 147 uložil žalovanému povinnosť do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu zo spotrebiteľského úveru 2.031,22 Eur, sumu istiny z poisťnej zmluvy 245 Eur, spolu so zmluvným úrokom 545,12 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.031,22 Eur od 01.10.2022 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022 a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 6 Eur. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 80,82 %. Uznesením zo dňa 22.04.2025, č.k. 8CoCsp/29/2024-282 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti – vo výroku I. a III. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie následne, napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že dňa 29.09.2022 bolo v Obchodnom vestníku SR č. 187/2022 pod číslom K056351 zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22.09.2022, sp. zn. 31K/25/2022, ktorým rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti Silverside, a.s. v konkurze. Na návrh žalobcu súd uznesením č.k. 71Csp/12/2024 - 117 zo dňa 3. septembra 2024 pripustil, aby do konania na strane žalobcu namiesto doterajšieho žalobcu: Silverside, a. s. v konkurze, IČO: 50 052 560, Plynárska 7/B, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, vstúpil ako nový žalobca: Silverside Financial services, s.r.o., IČO: 51 179 172, so sídlom Plynárska 7/B, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, nakoľko na podklade Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.03.2024 bola predmetná pohľadávka postúpená obchodnej spoločnosti Silverside Financial services, s.r.o., IČO: 51 179 172, so sídlom Plynárska 7/B, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov ako postupníkovi. So vstupom do predmetného sporového konania obchodná spoločnosť Silverside Financial services, s.r.o. súhlasila, pričom tento súhlas bol súčasťou predmetného návrhu na zmenu strany sporu. Vychádzal zo skutkového zistenia, že úpadca ako dodávateľ a zároveň veriteľ a žalovaný ako spotrebiteľ a dlžník uzavreli dňa 07.10.2020 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej úpadca poskytol žalovanému úver vo výške 3.500 Eur za zmluvný úrok 21,37 % ročne. Žalovaný sa zaviazal úver spolu s úrokom vrátiť v 60- tich mesačných splátkach vo výške 95,42 Eur, od 20.11.2020 do 20.10.2025. V tej istý deň bola medzi zmluvnými stranami uzavretá Zmluva o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver s výškou poistného 9,80 Eur mesačne pre prípad smrti, invalidity a pracovnej neschopnosti žalovaného. Žalovaný poskytnutý úver spolu s poistným prestal splácať riadne a včas, následne bol žalovaný upomienkou č. 1 zo dňa 27.09.2023 vyzvaný na zaplataenie mesačnej splátky úveru, ako aj na úhradu nákladov za vystavenie upomienok s vystavením a doručením písomnej upomienky. Z prehľadu splátok a úhrad nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný doteraz na splátkach uhradil 3.552,68 Eur s tým, že poslednú splátku uhradil dňa 13.10.2023. Súd prvej inštancie neuznal procesnú obranu žalovaného, ktorý namietal neplatnosť zosplatenia úveru. Žalovaný tvrdil, že vyhlásenie konkurzu na veriteľa nemohlo spôsobiť splatnosť dlhu, pretože zákon o spotrebiteľských úveroch má v tomto prípade prednosť pred konkurzným zákonom. Súd prvej inštancie sa však s týmto názorom nestotožnil a vysvetlil, že spotrebiteľské predpisy osobitne neriešia situáciu, kedy do konkurzu vstúpi veriteľ. V takom momente sa uplatňuje § 46 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého dochádza k zosplateniu pohľadávky automaticky zo zákona. Keďže žalobca postupoval podľa právnych predpisov, nemožno hovoriť o konaní v rozpore

s dobrými mravmi, a to najmä za situácie, keď žalovaný ako dlžník porušoval svoju zmluvnú povinnosť úver riadne splácať. Súd prvej inštancie zamietol námietku žalovaného o neprimeranej výške zmluvného úroku (21,37 % ročne). Pri posudzovaní zákonnosti tejto odplaty vychádzal z údajov Ministerstva financií SR, ktoré pre spotrebiteľské úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov stanovilo strop na úrovni 23,22 %. Keďže dohodnutý úrok túto hranicu nepresiahol, bol v súlade s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zároveň odmietol tvrdenie žalovaného, že úver bol poskytnutý na viac ako 5 rokov, pretože zo zmluvy jasne vyplývalo, že splatnosť je nastavená na 60 mesiacov. Tento záver podporil aj odkazom na judikatúru Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoCsp/12/2023, ktorý riešil obdobnú právnu otázku. Predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie 25 splátok poisťného v celkovej výške 245 Eur (9,80 Eur mesačne) vyplývajúci zo Zmluvy o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver. Strany sa zhodli, že žalovaný v mesiacoch marec až máj 2021 uhradil tri platby po 9,80 Eur, avšak sporným zostáva ich započítanie. Ak by sa tieto úhrady započítali na istinu úveru a nie na poisťné, poisťná zmluva by v dôsledku trojmesačného neplatenia zanikla ešte pred vyhlásením konkurzu na veriteľa. Žalobca vysvetlil, že počas tzv. covidového obdobia využil žalovaný možnosť odkladu splátok úveru, pričom v tomto čase uhradil výlučne poisťné. Hoci žalovaný túto skutočnosť nepoprel, namietal neskoré predloženie tohto argumentu žalobcom a navrhol uplatniť sudcovskú koncentráciu konania. Súd prvej inštancie však túto námietku zamietol. Pri voľnom hodnotení dôkazov dospel k záveru, že ak žalovaný poukázal sumy vo výške presne 9,80 Eur (zodpovedajúce mesačnému poisťnému) a žalobca v danom období nepožadoval splátky úveru, skutočnou vôľou žalovaného bolo hradíť poisťné. Započítanie platieb na tento účel bolo preto správne. Súd prvej inštancie tak odmietol tvrdenie, že by poisťná zmluva zanikla pre neplatenie ešte pred vyhlásením konkurzu na veriteľa a uznal nárok žalobcu na úhradu splatných splátok poisťného vyplývajúci zo zmluvy a z okolností, ktoré predchádzali zosplateniu tejto pohľadávky žalobcu. Veriteľ mal ako poskytovateľ spotrebiteľského úveru zákonnú povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch s odbornou starostlivosťou preveriť schopnosť žalovaného úver splácať. Ak by si túto povinnosť nesplnil, podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona by to viedlo k závažným sankciám; a to buď k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru alebo nemožnosti veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, a to v závislosti od závažnosti porušenia tejto povinnosti veriteľa. Pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver žalobca vychádzal z ním predložených dokladov, konkrétne z občianskeho a vodičského preukazu, výpisov z účtu, faktúr s potvrdením o ich úhrade, živnostenského listu a daňového priznania. Súčasne vykonal vlastnú lustráciu v registroch CRIF (bankový aj nebankový), v registri úverov s.r.o. a v registri insolventov. Z týchto podkladov vyplynulo, že žalovaný v rozhodnom období dosahoval základ dane 9 868,20 Eur ročne a už v tom čase splácal 10 úverov s celkovým mesačným zaťažením 993,02 Eur. Žalovaný navyše žalobcu písomne upozornil na svoj blízky odchod do dôchodku. Súd prvej inštancie z predložených listín zistil, že žalobca pri hodnotení majetkových pomerov žalovaného vzal do úvahy len príjmy z podnikateľskej činnosti za tri fakturované obdobia. Úplne však opomenul daňové priznanie, z ktorého bolo zrejmé, že priemerný mesačný príjem žalovaného je v ročnom meradle výrazne nižší, než žalobca deklaroval pri poskytnutí úveru. Z výpisov z účtu tiež vyplývali ďalšie bežné výdavky, ktoré žalobca ignoroval. Posúdenie schopnosti splácať tak bolo z hľadiska žalobcu nedostatočné a matematicky skreslené. V situácii, keď mal žalovaný už desať úverov a jeho reálne príjmy nepostačovali ani na ich krytie, predstavuje postup žalobcu hrubé porušenie zákonných povinností. Keďže je zrejmé, že žalovaný si nový úver bral najmä na splácanie predchádzajúcich dlhov, má toto pochybenie veriteľa za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že preverovanie schopnosti žalovaného splácať úver nemožno v tomto prípade považovať za výkon odbornej starostlivosti. Takéto skúmanie si totiž vyžaduje vyššiu mieru obozretnosti a profesionality, pri ktorej nepostačuje len základné zistenie výšky príjmov spotrebiteľa. Postup žalobcu nenaplnil účel zákona, ktorým je povinnosť dodávateľa predchádzať vzniku neschopnosti dlžníka splácať svoje záväzky. Žalobca preukázateľne opomenul preskúmať na strane žalovaného predovšetkým jeho celkovú mieru zadlženosti a bežné mesačné výdavky na základné životné potreby, ako sú ubytovanie či strava. V dôsledku toho si žalobca nevytvoril ucelený a verný obraz o finančnej situácii žalovaného, ktorý je nevyhnutný na posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkázal aj na právne závery rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoCsp/1/2023, ktorý potvrdzuje potrebu komplexného hodnotenia bonity spotrebiteľa. Žalobca predložil splátkový kalendár a výpis z účtu, z ktorých je jednoznačne zrejماً výška splátky, jej rozdelenie na úrok a istinu, termíny úhrad aj spôsob ich započítania na splatné záväzky. Strany sa zhodli, že žalovaný doteraz zaplatil 3. 552,68 Eur, čím už uhradil istinu úveru vo výške 3. 500 Eur. Súd prvej inštancie v týchto výpočtoch nezistil žiadne chyby a konštatoval, že žalobca je oprávnený domáhať sa neuhradených položiek: mesačné splatné splátky spojené s poistením vo výške 192,32 Eur (245 Eur - 52,68 Eur), kapitalizované úroky z omeškania

zo súm omeškaných splátok úveru vo výške 5 % zo sumy 97,50 Eur za obdobie od 21.05.2021 do 25.05.2021, od 21.09.2021 do 23.09.2021, od 21.12.2021 do 22.12.2021, od 21.03.2022 do 22.03.2022, od 21.04.2022 do 22.04.2022, od 21.05.2022 do 24.05.2022, od 21.07.2022 do 22.07.2022, od 21.08.2022 do 22.08.2022, od 21.09.2022 do 22.09.2022, kapitalizované úroky z omeškania zo súm omeškaných mesačných nákladov spojených s poistením vo výške 5 % zo sumy 9,80 Eur za obdobie od 21.05.2021 do 25.05.2021, od 21.09.2021 do 23.09.2021, od 21.12.2021 do 22.12.2021, od 21.03.2022 do 22.03.2022, od 21.04.2022 do 22.04.2022, od 21.05.2022 do 24.05.2022, od 21.07.2022 do 22.07.2022, od 21.08.2022 do 22.08.2022, od 21.09.2022 do 22.09.2022 a nákladov spojených z uplatnením listovej upomienky vo výške 6 Eur. Súd prvej inštancie žalovaného zaviazal na úhradu dlhu vrátane úrokov z omeškania podľa ust. § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., keďže k včasnému plneniu nedošlo. Náklady na upomienku priznal podľa § 121 ods. 3 OZ ako dôvodne vynaložené pred podaním žaloby. Žalovanému nebolo umožnené splácať dlh v splátkach, pretože priznaná suma podľa súdu nie je likvidačná. Vzhľadom na to, že žalobca pri uzatváraní zmluvy hrubým spôsobom zanedbal svoju povinnosť preveriť schopnosť žalovaného splácať úver, súd prvej inštancie mu nepriznal nárok na zmluvné úroky a v tejto časti žalobu zamietol. Všetky doterajšie úhrady žalovaného súd prvej inštancie započítal priamo na istinu úveru a istinu poistného. Vzhľadom na to žalovaný dlhuje žalobcovi už len sumu za neuhradené poistné a úroky z omeškania z titulu oneskorených platieb istiny a poistného. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania vo výške 100 %. Dôvodom je nepatrný úspech žalobcu v spore, keďže pri hodnote sporu 3.120,62 Eur bol žalobca úspešný len v sume 192,32 Eur, zatiaľ čo úspech žalovaného predstavoval 2.928,30 Eur.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu. Súdu prvej inštancie vytkol, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP). Nesprávne skutkové zistenia, ktoré vyústili do nesprávneho právneho posúdenia spočívajú podľa názoru žalobcu v tom, že v predmetnej veci došlo k hrubému porušeniu povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a že skúmanie bonity žalovaného prebehlo bez odbornej starostlivosti. Poukázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 13.11.2024, v obsahu ktorého ozrejmil, že žalovaný dosahoval pravidelné mesačné príjmy vo výške 2.154,50 Eur, čo žalovaný preukázal vystavenými faktúrami za máj až august 2020, t.j. štyri mesiace spätne pred posudzovaním žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 07.10.2020. Žalovaný v žiadosti ustálil výšku výdavkov na sumu 214,83 Eur, nakoľko v čase posudzovania žiadosti nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť a typ bývania definoval ako „vlastný byt“. Vo vzťahu k podrobnejšiemu skúmaniu výdavkov žalovaného uviedol, že pri posudzovaní schopnosti žalovaného ako spotrebiteľa splácať požadovaný úver vykonal vlastné šetrenie prostredníctvom informácií z príslušných databáz, a to dopytom registrov bankových subjektov, nebankových subjektov, registra úverov a registra insolventov, pričom zo všetkých vyššie uvedených a vyhodnotených skutočností vyplynul preukázaný záver, že pravidelné mesačné výdavky žalovaného predstavujú sumu vo výške 1.207,85 Eur. Z uvedeného vyplynulo, že žalovaný v čase posudzovania žiadosti pravidelne disponoval voľnými zdrojmi v minimálnej výške 946,65 Eur mesačne, teda dostatočnými zdrojmi na splácanie dohodnutej mesačnej splátky úveru vo výške 95,42 Eur. S prihliadnutím na počet aktívnych úverov žalovaného k jeho výdavkom pripočítal sumu rezervy vo výške 775,87 Eur, t.j. aj s uvedenou rezervou pre nepredvídané situácie žalovaný disponoval dostatočnými zdrojmi na splácanie dohodnutej mesačnej splátky úveru. Skutočnosť, že hodnoty príjmu v daňovom priznaní z roku 2019 nekorešponujú s príjmami za posledné tri, resp. štyri mesiace pred poskytnutím úveru v roku 2020 len dokazujú fakt, že žalovaný v roku 2020 dosahoval vyšší príjem ako ten, ktorý dosahoval v roku 2019. Uviedol, že z jeho strany došlo k dopytu žalovaného ohľadne reálnych výdavkov a žalovaný uviedol sumu vo výške 0 Eur, pričom ak vedome ďalšie výdavky zamĺchal za účelom poskytnutia úveru, žalovaný sa dopustil trestného činu úverového podvodu v zmysle ust. § 222 TZ. Nemá inú možnosť, len spoliehať sa na pravdivé informácie poskytnuté žalovaným. Ak by dopytoval napríklad poskytovateľov služieb spojených s bývaním na doloženie reálnych výdavkov žalovaného (aj keď býval u rodiny), dopytoval sa na poskytovateľov telekomunikačných služieb ohľadne výdavkov s tými súvisiacimi (môžeme predpokladať, že žalovaný mal mobilného operátora), bol by v takejto žiadosti v zmysle zákona o GDPR neúspešný, nakoľko žiadny z vyššie spomenutých poskytovateľov služieb by mu takéto informácie neposkytol. Aj napriek uvedenému opätovne poukázal na skutočnosť, že žalovaný nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť, býval vo svojom byte a dostatočne zdokladoval svoje príjmy. Na

výdavky ohľadne stravy, oblečenia, obuvi, drogérie, hygienických potrieb a iné práve slúži inštitút sumy životného minima. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že pri skúmaní bonity žalovaného nedošlo k pochybeniu žiadneho z ustanovenia § 7 ods. 19 až 42 cit. zákona. Tu poukázal na svoje vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného zo dňa 11.12.2024, v obsahu ktorého preukázal splnenie limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver podľa § 2 ods. 2 Opatrenia NBS č. 10/2017 a celkovej zadlženosti žalovaného k príjmu podľa § 6a Opatrenia NBS č. 10/2017. Zároveň namietal, že sa súd prvej inštancie výrazným spôsobom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a svoj odklon nijakým spôsobom neodôvodnil, čím porušil princíp právnej istoty.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a založený na riadne zistenom skutkovom stave a správnom právnom posúdení. Odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné. Mal za to, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že posúdenie bonity bolo matematicky skreslené a neodborné. Žalobca tvrdil, že vychádzal z faktúr žalovaného za 4 mesiace pred poskytnutím úveru, ktoré preukazovali mesačný príjem 2.154,50 Eur. Zároveň však priznal, že mal k dispozícii aj daňové priznanie žalovaného za predchádzajúci rok, z ktorého vyplývali výrazne nižšie príjmy. Postup žalobcu, kedy uprednostnil krátkodobé, potenciálne volatilné príjmy z niekoľkých faktúr pred oficiálnym, celoročným a štátom overeným údajom z daňového priznania, je presným príkladom absencie odbornej starostlivosti. Žalobca namiesto toho, aby sa pozastavil nad týmto výrazným nesúladom, si účelovo vybral údaj, ktorý mu umožnil úver poskytnúť. Tvrdenie, že vyššie príjmy v roku 2020 len dokazujú fakt, že žalovaný dosahoval vyšší príjem, považoval za špekulatívne. Veriteľ s odbornou starostlivosťou by mal pri takomto rozdiel skúmať udržateľnosť a stabilitu nového príjmu, a nie ho automaticky považovať za bernú mincu. Argumentáciu žalobcu ohľadom výdavkov považoval rovnako za neudržateľnú. Spoliehal sa na údaj zo žiadosti, kde bola uvedená suma výdavkov vo výške 214,83 Eur a na dáta z úverových registrov, ktoré preukázali splátky iných úverov vo výške 993,02 Eur. Ako však správne konštatoval súd prvej inštancie, žalobca úplne odignoroval bežné životné náklady, ako sú výdavky na bývanie, stravu, energie, telekomunikačné služby a pod. Je v rozpore s odbornou starostlivosťou, že spotrebiteľ, ktorý býva vo „vlastnom byte“, nemá s týmto bývaním spojené žiadne náklady. Zákonná povinnosť posúdiť bonitu s odbornou starostlivosťou zaťažuje výlučne veriteľa ako profesionála. Táto povinnosť nie je splnená pasívnym prevzatím údajov od spotrebiteľa, ale aktívnym, kritickým a komplexným posúdením jeho celkovej finančnej situácie. Existencia desiatich iných úverových záväzkov v čase poskytnutia úveru mala byť pre žalobcu natoľko závažným varovným signálom, že akékoľvek ďalšie zadlžovanie mal považovať za extrémne rizikové. Súd prvej inštancie správne predpokladal, že si bral úver primárne na splácanie predošlých záväzkov, čo je jasným znakom tzv. dlhovej špirály. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil konanie žalobcu nielen ako porušenie, ale ako hrubé porušenie povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie aplikoval zákonnú sankciu správne a v súlade s jeho účelom, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred nezodpovedným poskytovaním úverov a predlžovaním. Vzhľadom na vyššie označené nedostatky pri zisťovaní bonity žalovaného, ako aj absencie jej komplexného posudzovania, možno bez pochyby uzavrieť, že na strane žalobcu došlo k zanedbaniu odbornej starostlivosti hrubým spôsobom. Žalovaný mal za to, že odvolanie žalobcu neprináša žiadne nové skutočnosti ani argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku náležite nevysporiadal. Skutkový stav bol zistený správne a v potrebnom rozsahu a právne posúdenie veci je v súlade s platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov čo do výroku II. a v závislom výroku III. podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v nadväznosti na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

5. Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozhodnutia (druhého v poradí) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi mesačné splatné splátky spojené s poistením vo výške zmluvy 192,32 Eur (254 Eur – 52,68 Eur), úroky z omeškania zo súm omeškaných splátok tam bližšie špecifikovaných vo výške 5 % ročne a náklady spojené s uplatnením listovej upomienky vo výške 6 Eur z titulu neuhradeného poistného a úrokov z omeškania z oneskoreného platenia istiny úveru a poistného, ktoré úhrady žalovaného žalobca započítal na istinu úveru, resp. na istinu poistného. Vo vzťahu k ďalšej

povinnosti žalobcu pred uzatvorením dotknutej úverovej zmluvy posudzovať s odbornou starostlivosťou úverovú bonitu spotrebiteľa, v našom právnom poriadku zakotvenú v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch z hľadiska všetkých právnych aspektov túto problematikou ovládajúcich, uvedených v tomto zákonom ustanovení dospel k záveru o nesplnení tejto povinnosti skúmať schopnosť žalovaného splácať úver a to hrubým spôsobom, čo malo za následok, že nepriznal žalobcovi nárok na úroky z úveru a v tejto časti žalobu žalobcu zamietol (výrok II.). Súčasne vzhľadom na prevažný úspech žalovaného v sume 2.928,30 Eur k hodnote sporu 3.120,62 Eur priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

6. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu z poisťovnej zmluvy 192,32 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 97,50 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 97,50 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2021 do 25.05.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2021 do 23.09.2021, zo sumy 9,80 Eur od 21.12.2021 do 22.03.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.04.2022 do 22.04.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.05.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.07.2022 do 24.05.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.08.2022 do 22.08.2022, zo sumy 9,80 Eur od 21.09.2022 do 22.09.2022 a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 6,- Eur. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

7. Žalobca v podanom odvolaní proti výroku II., ktorým bola žaloba v zostávajúcej časti zamietnutá, uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, keď spochybňuje správnosť skutkových zistení, ktoré vyústili do nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúce podľa názoru žalobcu v tom, že v predmetnej veci došlo k hrubému porušeniu povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca zároveň namieta, že sa súd prvej inštancie výrazne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe bez toho, aby tento odklon náležite odôvodnil. Týmto postupom súdu došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

8. Úlohou súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu tak bolo v okolnostiach danej veci posúdiť splnenie povinnosti veriteľa vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru, vyhodnotiť, či z dostatočného podkladového materiálu správne veriteľ posúdil, či žalovanému mohol požičať sumu žiadaného/poskytnutého úveru s predpokladom, že to bude aj splácať, že ho to neuvrhne do ťaživých podmienok (nezhorší jeho postavenie), a to so zreteľom na právny predpis.

9. Žalobca za účelom preukázania splnenia povinnosti skúmať bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy odkazoval na žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, súčasťou ktorej boli tiež informácie poskytnuté žalovaným v rozsahu identifikačných údajov žalovaného, rodinný stav (vydatá/ženatý), adresa trvalého pobytu a prechodná adresa, typ bývania (vlastný byt), dosiahnuté vzdelanie (vysokoškolské I. stupeň), číslo bankového účtu, kontaktné údaje, počet osôb, vo vzťahu ku ktorým má žalovaný vyživovaciu povinnosť (počet 0). Okrem uvedených údajov žalovaný prostredníctvom žiadosti poskytol žalobcovi informáciu o zdroji príjmu žalovaného, ktorý má pochádzať z podnikateľskej činnosti vykonávanej ako SZČO vo výške 2.154,50 Eur (zamestnaný od 01.06.2019) na pozícii skladník/čka, údaj o svojich výdavkoch (minimálnych) vo výške 214,83 Eur, dopytované výdavky vo výške 0 eur, voľné zdroje 1.939,67 Eur, zrážky zo mzdy a rozhodcovská zmluva zostali nevyplnené. V žiadosti žalovaný vyhlásil, že plánuje ísť do dôchodku v najbližšej dobe. Ďalej žalovaný vyhlásil, že na jeho majetok nebol vyhlásený konkurz, nie je v omeškani s plnením záväzkov, nie je vedený súdny spor, exekúcia alebo iné konanie, ktoré by mohlo ovplyvniť schopnosť splácať, všetky údaje v žiadosti sú úplné a pravdivé (viď. čestné vyhlásenie žalovaného). Na preukázanie tvrdení uvádzaných žalovaným v žiadosti, žalovaný spolu so žiadosťou predložil tiež občiansky preukaz, vodičský preukaz, výpis z účtu, faktúry, výpis z účtu – úhrada faktúr, živnostenský list, daňové priznanie.

10. Z daňového priznania žalovaného (viď. čl. 208) vyplynulo, že žalovaný v rozhodnom období preukázal základ dane 9.868,20 Eur, uplatnil si daňový bonus na vyživované dieťa, a to na celý rok. Z faktúr predložených žalovaným za jednotlivé mesiace zároveň vyplynuli rozdielne výšky fakturovaných súm, a to konkrétne z faktúry za máj 2020 suma 1.809,49 Eur, z faktúry za jún 2020 suma 2.191 Eur,

z faktúry za júl 2020 suma 2.138,27 Eur a z faktúry za august 2020 suma 2.479,26 Eur. Ďalej z listiny predloženej žalobcom v priebehu konania, ktorá má byť Správou z registrov úverov (Register – CRIF-Register Úverov, s.r.o., CRIF -bank a CRIF – nebank) a Správou z registra insolventov vyplynulo, že existujúce úverové záväzky žalovaného v tom čase (pred uzavretím zmluvy) predstavovali kumulatívne mesačne splátku vo výške 1.983,72 Eur (celkovo 10 úverov s rôznymi výškami a týkajúcich sa rôznych veriteľov a rezervy vo výške 775,87 Eur).

11. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“).

12. Podľa § 7 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. (ďalej len „ZoSpÚ“) v znení účinnom v rozhodnom období (v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 07.10.2020), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

13. Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

14. So zreteľom na znenie ust. § 7 ods. 1 ZoSpÚ, jeho účel a zmysel, na ktorých zakladá svoje rozhodnutie tiež ústavný súd vo svojom náleze (špecifikovaný v predchádzajúcej časti), nemožno pochybovať, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ tak existujúcu situáciu klienta (jeho príjmy a výdavky, náklady na bežný život, osobný stav, počet vyživovacích povinností), ako aj skutočností, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je tak v zmysle reálneho naplnenia tejto povinnosti potrebné klásť na pomer medzi reálnymi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru, resp. či vzhľadom na jeho pomery je vôbec reálne očakávať, že pri nákladoch na najzákladnejšie potreby bude vôbec schopný úver splácať a či sa neocitne v dôsledku povinnosti jeho splácania v ťaživejšej životnej situácii ako pred jeho poskytnutím. Zákonodarcu zavedením tejto povinnosti jasne sledoval efektívne zamedzenie predlžovania spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní v čase uzatvorenia zmluvy a reálne ani vo svetle svojich v tom čase existujúcich pomerov do budúcnosti svoje záväzky riadne splácať, čo ich uvrhne do ešte ťaživejších podmienok. Tieto informácie si má veriteľ predovšetkým zabezpečiť sám (avšak tiež v spolupráci so žiadateľom o úver). Jeho povinnosťou je takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť a s odbornou starostlivosťou rozhodnúť, ktoré z nich je nevyhnutné ďalej tiež aj overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o osobnom stave spotrebiteľa, príjmoch a výdavkoch (v ich zložení a kvalite), z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľa síce zaťažuje povinnosť poskytnúť veriteľovi (avšak len na jeho žiadosť) potrebné údaje, čo však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je tak stav (zistenie veriteľa), keď tomuto v závislosti na frekvencii splácania zostane v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške, čo vyžaduje zo strany dodávateľa zanalyzovanie tak príjmov, ako aj výdavkov u konkrétneho žiadateľa o úver. Samostatné analyzovanie príjmov bez analýzy výdavkov, osobného stavu, počtu

vyživovacích povinností, nákladov na najzákladnejšie potreby, či naopak, nie je logicky spôsobilé k reálnemu posúdeniu úverovej schopnosti (bonity) spotrebiteľa, ako žiadateľa o úver. Dôsledkom podcenenia bonity veriteľom nie je neplatnosť zmluvy, ale sankciou pre veriteľa pre neposkytnutie ochrany spotrebiteľovi pred nebonitným úverom, teda pre prípad nekonania veriteľa s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 veta prvá) a v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 veta druhá).

15. Vychádzajúc z listín predložených žalobcom a žalovaným, žalobca pred uzatvorením zmluvy určitými informáciami o pomeroch žalovaného (ktoré okrem iných sú tiež potrebné pri skúmaní bonity žiadateľa o úver) disponoval, avšak tieto v rozsahu, ktorý by odôvodňoval záver o skúmaní a následnom vyhodnotení jeho bonity s odbornou starostlivosťou nesprávne vo výsledku na ťarchu spotrebiteľa vyhodnotil (teda aj v tomto smere nie s odbornou starostlivosťou). Žalobca sa pri uzatváraní zmluvy spoliehal predovšetkým na deklarovaný údaj o príjme v žiadosti o úver, ktorý mu dal odpoveď na to, že bol žalovaný v tom čase SZČO, že mal mať priemerný čistý mesačný príjem 2.154,50 Eur, minimálne výdavky 214,83 Eur, rodinný stav: vydatá/ ženatý, vychádzal z počtu vyživovacích povinností uvedených žalovaným v počte „0“, výške výdavkov 214,83 Eur a dopytovaných vo výške 0 Eur. V spise sa totiž nachádzalo daňové priznanie žalovaného, z ktorého bol zrejmy nielen zásadný rozpor v príjmoch, ale aj existencia vyživovacích povinností na deti žijúce so žalovaným v spoločnej domácnosti. Postup veriteľa, ktorý pri posudzovaní bonity uprednostnil krátkodobé a potenciálne kolísavé príjmy z niekoľkých faktúr pred oficiálnymi údajmi z celoročného daňového priznania, je jasným prejavom absencie odbornej starostlivosti. Argumentácia, že vyššie príjmy v roku 2020 len dokazujú schopnosť žalovaného dosahovať vyšší zisk, je neprípustne zjednodušujúca a špekulatívna. Veriteľ konajúci s odbornou starostlivosťou mal pri takto zásadnom rozdieli v príjmoch skúmať predovšetkým ich stabilitu a udržateľnosť, namiesto ich automatického akceptovania. Rovnako povrchno žalobca postupoval aj pri zisťovaní mesačných nákladov spotrebiteľa, potrebných na seriózne preskúmanie bonity žalovaného v zmysle odbornej starostlivosti. Žalobca sa pri posudzovaní schopnosti splácať úver nekriticky spoliehal na údaj zo žiadosti, v ktorej žalovaný uviedol výdavky vo výške iba 214,83 Eur a na dáta z úverových registrov preukazujúce splátky iných úverov v sume 993,02 Eur bez toho, aby ich bližšie skúmal, hoci mal k dispozícii výpisy z účtu, z ktorých preukázateľne vyplývali ďalšie bežné výdavky na základné životné potreby, ktoré žalobca pri výpočte bonity ignoroval. Je v priamom rozpore s odbornou starostlivosťou, že spotrebiteľ deklarujúci bývanie vo vlastnom byte nemá s takýmto bývaním spojené žiadne reálné náklady. Takéto selektívne prehliadanie nevyhnutných životných výdavkov svedčí o tom, že veriteľ bonitu žalovaného v skutočnosti nepreveroval, ale ju len formálne prispôbil kritériám na poskytnutie úveru. Za závažné pochybenie, ktoré priamo spochybňuje akúkoľvek snahu o splnenie si svojej povinnosti považuje odvolací súd ignorovanie informácie o blízkom odchode žalovaného do starobného dôchodku, na čo žalovaný žalobcu dokonca písomne upozornil. Žalobca v tomto prípade musel udržateľne predvídať, že príjem žalovaného sa v blízkej dobe radikálne zníži, čo v kombinácii s jeho už vtedy vysokou mierou zadlženosti (desať úverov so splátkou 993,02 Eur) by nevyhnutne muselo indikovať na jeho strane k vážnym pochybnostiam o tom, či tento vôbec bude môcť bez ohrozenia svojich životných potrieb splácať poskytnutý úver. Skutočnosť, že žalobca tieto oficiálne podklady a vedomosť o blížiacom sa dôchodku pri hodnotení majetkových pomerov opomenul, spôsobila, že si o finančnej situácii žalovaného nevytvoril ucelený a verný obraz.

16. V okolnostiach danej veci teda nešlo o štandardnú situáciu, ale o zjavné zlyhanie veriteľa, ktorý nepreukázal vyšší stupeň profesionality vyžadovaný zákonom. V preskúmanej veci síce žalobca disponoval podkladmi pre posúdenie bonity žalovaného, jeho postup pri skúmaní schopnosti splácať úver vykazuje znaky hrubého porušenia zákonnej povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Toto pochybenie dosahuje takú intenzitu, že má v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru.

17. Sumárne tak možno konštatovať, že námietky produkované odvolateľom neboli spôsobilé k záveru o naplnení dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

18. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení rozhodujúcich otázok správne, za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie v napadnutých častiach ako vecne správne potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa.. podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).